

Internationella Diwan festivalen

Alger 15 - 20 july 2010

Alger vibrerade igen för tredje sommaren i rad av nya Gnawa och Diwan rytmer från Afrika, Marocko och Algeriet. Vi missade de två första festivalerna och bestämde oss att åka till Alger för att besöka festivalen som är en efterföljare till den berömda Essaouira festivalen i Marocko. Stora namn var bokade; som Tinariwen, Oumou Sangare, Bebey Prince Bissongo, marockanen Mustapha Bakbou (mästaren från Essaouira), Woz Kaly från Senegal, Amrat Hussein från India, samt lokala band som Nasmal El Djanoub de Béchar, Ouled Houssa och Dar El Bahri Ousfane.

Priset för biljetterna är 400 dinarer (motsvarar 40 kronor) vilket är det billigaste priset på en festival vi hittills har träffat på runt om i världen och inte nog med det, det har halverats den här gången, så att alla ungdomar har möjlighet att komma in.

Utom livemusik erbjuds också konferenser, utställningar, workshop och filmvisning under festivalen. Första kvällen inleddes med det lokala bandet Ouled Houssa från Béchar i Södra Algeriet vilka värmdes upp scenen med karkabou rytmer innan divan av wassoulou, Oumou Sångare, gjorde sin entré med den algeriska flaggan runt axlarna vilket fick publiken att stå upp och applåderar och buga. Hon satte fort fart på musiken och publiken som redan var laddad hade bara att njuta och jubla åt musiken.

Diwan, vad är det egentligen, det är en fråga jag fått höra av många musikvänner. Diwan är det vi kan jämföra med Gnawa musik som alla känner till. I Algeriet kallar man den genren Diwan, i Tunisien Stambouli och i Marocko Gnawa.

Från början är det slavarnas musik, som de hade med sig när de deporterades från länder som Senegal, Sudan, Mali, Guinea och Nordafrika. Diwan är en musik stil baserad på besvärjelser åtföljda av tre instrument; gumbri, tambour och karkabou.

Diwan är en gammal kultur som kallas "tagnaouit" och utgår från en maâlem (mästare) och hadra, även kallad lila eller diwan, en form av djup helig ritual

Diwan har alltså överlevt nästan 5 århundraden igenom utan några större skador från den koloniala perioden. Efter självständigheten har diwan behållit sin heliga ställning och de intima och begränsade ceremonierna i södra Algeriet, som staden Béchar.

I slutet av 1990 återkom denna traditionella musik genom t.ex. grupper som Gaada eller Diwan Béchar och den fusion av diwan, reggae, och rai som gruppen Gnawa diffusion skapade i Frankrike i mitten av 1990-talet.

Festivalen blev ett bra tillfälle för de lokala Gnawa grupperna att synas och upptäckas. Stora scener med mycket publik, bra bevakning av media och internationella bokare gav dem mycket uppmärksamhet. Nasmat El- Djanoub som var prisad från Bechar festivalen, Ouled Haussa och Dar El Bahri Ousfane, har stora chanser att lyckas på stora scener i Europa, om bara att rätt bokare fixa spelningar bara att rätt bokare fixa spelningar. bara att rätt bokare fixa

spelningar bara att rätt bokare fixa spelningar.

Vi byte stranden för att titta på några filmer på Ibn Zeydoun, filmer som vi hade läst om tidigare, Bled music à L'ousine är en dokumentär film om artisternas liv på ett företag i Paris som användes som replokal och träffpunkt för artisterna. Transes gnaoua är en annan film som fångade oss, som handlar om en helande ritual i Essaouira. För de som ville titta på konst erbjöd Nadir Djama en vacker fotoutställning om Afrika.

Festivalen erbjöd inte mindre än fyra intressanta konferenser med gnawa musik som tema.
Mustapha Bakbou

Woz Kaly

Oumou Sangare var den som satte fart på festivalen, Amrat Hussein från Indien, Bebey Prince Bissongo och Woz Kaly erbjöd andra rytmer och Tinariwen avslutade festivalen
En festival som vi hoppas skall kunna fortsätta utvecklas och locka folk. Det finns redan en annan Diwan festival i staden Béchar i södra Algeriet. Vill man skapa en festival i klass med

Essaouira eller festival du desert i Alger borde man kanske samordna båda diwan festivalerna till den ursprungliga platsen i Béchar.

Amrat Hussein

Spelningen med Tinariwen, som avslutade festivalen, orsakade mycket tumult innan konserter. Fansen, som köade i flera timmar i mörkret utanför lyckades inte komma in, och detta ledde till stor besvikelse, bitterhet och tumult.

Festivalen i Alger har fin scen med internationell standard och ett stort dansgolv och som de flesta scener i Algeriet är den byggd som en amfiteater. På sommaren är det underbart att sätta sig, när solen har gått ner, och bara njuta av musiken och den sköna vinden.

Festivalen ägde rum på Theatre de verdure Said Mekbel, Office Riadh el Feth, som har en vacker utsikt mot havet. En festival som kommer att växa, både nationellt och internationellt och bli en ny träffpunkt för musiker från hela världen.

Reportage: Said Chaouch – Bilder: Eva -

Algiers: 15 – 20 July 2010